

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδούσαντος τὸν Ὁθωνα κατὰ τὴν καθόδὸ του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφóρου Νέξερ)

κόκκινο μετάξι.

Ὁ ληστής αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, μᾶς πλησίασε καὶ μᾶς ρώτησε ἀγέρωχα:

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε ; Πού πάτε ;
— Ἐρχόμαστε ἀπ' τὸ Μεσολόγγι καὶ πηγαίνουμε στὴ Βόνιτσα, τοῦ ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μύλλερ.
Τότε ὁ ληστάρχος, δείχνοντάς μας δυὸ συμμορίτες, μᾶς πρόσταξε:

— Ἀκολουθήστε αὐτοὺς τοὺς δυὸ καὶ θὰ ξαναϊδωθοῦμε κατόπιν.

Κατόπιν διαέταξε τὸν ἀγωγιότη μας νὰ προπορευθῆ μὲ τὰ μουλάρια καὶ ἡμεῖς ἀκολουθήσαμε τοὺς δυὸ ληστές.

Πέρασαμε ἕνα δάσος καὶ ἔπειτα ἀπὸ μισῆς ὥρας δρόμο, φτάσαμε σ' ἕνα φαράγγι, ὅπου θρήκαμε ὅλη τὴν ὑπόλοιπη συμμορία, καμμιά εικοσαριά ληστές δηλαδή.

Οἱ περισσότεροί εἶχαν ἀφοσιωθῆ στὸ ψήσιμο ἀρνιῶν, ἄλλοι κουβαλοῦσαν ξύλα καὶ ἄλλοι γυάλιζαν τὰ ὄπλα τους.

Ἐπὶ τὴν ἐκεί καὶ καμμιά εικοσαριά αἰχμάλωτοι τῶν ληστών, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τρεῖς γυναῖκες. Ἄπ' τὶς γυναῖκες αὐτές, ἡ δυὸ ἦσαν μητέρας καὶ κόρη. Ἡ μητέρα ἦταν καμμιά πενήντα χρόνων κ' ἡ κόρη δεκαοχτὸ μὲ εἰκοσι ἑξαετηρικῆς ὡμορφιάς νέα. Ἐίχε ὁμως τὸ πρόσωπό της τυλιγμένο σ' ἕνα λευκὸ πέπλο, γιὰ νὰ μὴ τὸ βλέπουν, ἀν καὶ κανένας δὲν τὴν ἐνωχλοῦσε.

Ἡ τρίτη ἦταν μιά γυναίκα ἐρωσθη, παραπάνω ἀπὸ τριάντα χρόνων, ἑξαετηρικῶς ὄργισμένη, ἡ ὁποία, χειρονομώντας διαρκῶς, φώναζε στοὺς ληστές.

— Εἰσαστε ὄλοι σας μπιμπάντες !... Εἰσαστε παλῆνθρωποι καὶ κακούργοι ! Καλὰ θὰ κάνη ὁ βασιληᾶς, ἀν σὰς κόψη τὰ κεφάλια σας ! Γιατὶ πᾶνε στὸ δρόμο τοὺς τίμιους ἀνθρώπους ; Ντροπὴ σας ! Δὲν πηγαίνετε νὰ δουλέψετε ; Κρίμα πού εἰσαστε Ἕλληνας καὶ χριστιανοὶ !...

Οἱ ληστές ὠστόσο γελοῦσαν μὲ τὰ λόγια της καὶ δὲν τῆς ἀπαντοῦσαν τίποτε. Αὐτὴ τὴν ἐξέβριζε ἀκόμα περισσότερο καὶ ἡ σκηναὶ αὐτῆς φαινόταν νὰ διασκορδιζοῦ ἑξαετηρικῶς τοὺς ληστές.

Ὅταν φτάσαμε ἡμεῖς, ὁ ἀρχηγὸς πλησίασε τοὺς ἄλλους ληστές καὶ τοὺς φώναξε:

— Ἐμπρός, παιδιά ! Ἄς φᾶμε τώρα...

Ἄμεσως τὰ παλληκάρια ἔστρωσαν κάτω μερικὲς ψάθες καὶ ὁ ἀρχηγὸς μᾶς προσκάλεσε καὶ μᾶς νὰ τιμησοῦμε τὸ τραπέζι τους, πρᾶγμα πού τὸ δεχτήκαμε εὐχαρίστως. Τὰ πρόβατα διαμελίστηκαν μὲ τὸ χαντζάρι καὶ ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συνδαιτημένους πῆρε ἄφθονη μερίδα. Κι' ἐπειδὴ καὶ τὸ κρασί ὑπῆρχε ἄφθονο, δὲν ἀργήσαμε ὄλοι νάρθουμε στὸ κέφι. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' τοὺς ληστές ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ χορεύουν.

Ἐξάφνου ὁμως ἀκούστηκε ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ ληστάρχου — καπετάν - Ἀγραφιῶτῃ τὸν ἔλεγον

ἂν δὲν γελιέμαι — κι' ἀμέσως σταμάτησε καὶ τὸ τραγοῦδι κι' ὁ χορὸς.

— Παιδιά, φτάνει πειὰ ! φώναξε. Δουλειὰ τώρα. Καὶ ὁ ληστάρχος, γυρίζοντας στὸν δόκτωρ Μύλλερ, καὶ πρὸς ἡμᾶς, μᾶς εἶπε:

— Κύριοι, φέρτε ἐδῶ τὰ πράγματά σας !... Γνέψιμε στοὺς ὑπηρετές μας κι' αὐτοὶ ἔσπευσαν νὰ μᾶς φέρουν τὶς ἀποσκευές μας.

Πρῶτος ὁ γιατρός ἀνοίξε τὶς δικές του ἀποσκευές. Ὁ ληστάρχος βλέποντάς ἀνάμεσα σ' αὐτές κι' ἕνα μαῦρο κουτί, τὸν ρώτησε τί εἶχε μέσα. Ὁ γιατρός ἀνοίξε τὸ κουτί πού ἦταν γεμάτο ἀπὸ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Εἶμαι γιατρός,
— Καὶ πού εἶσαι γιατρός ; τὸν ρώτησε ὁ ληστάρχος.
— Στὸ Βραχώρι.
— Στὸ Βραχώρι ; ξαναρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ ληστής.
— Ναί, στὸ Βραχώρι. Γιατὶ ἀπορεῖς ;
— Καὶ ξέρεις τὸ ληστάρχο Καπετάν Παναγιῶτῃ, τὸν Καρπενισιῶτῃ ;

— Ἄν τὸ ξέρω ; Τρεῖς ἑβδομάδες τὸν εἶχα στὸ σπίτι μου, τοῦ ἔβαλα μιά σφαῖρα πού τοῦ εἶχε τρυπήσει τὸ κόκκαλο καὶ στὸ τέλος τὸν ἐθεράπευσα ἐντελῶς.

— Ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπε τότε ὁ ληστάρχος, δινοντάς του φιλικὰ τὸ χέρι. Κλείσε τὰ πράγματά σου... Ἄπὸ σένα δὲν θέλω τίποτε...

— Ἐχει καλῶς ! τοῦ ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μύλλερ.

Καὶ, δείχνοντάς ἡμᾶς, ἐπρόσθεσε:

— Ἄλλὰ ἀπατῶ, ἀρνήθη, τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ φίλο μου ἀπὸ δῶ... Μὴ σοῦ κακοφάρῃ...

Ὁ ληστάρχος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.. Μὲ κούταζε μερικὲς στιγμὲς καὶ τὸ βλέμμα του δὲν προσηγγέλλε τίποτε τὸ εὐχάριστο γιὰ μένα. Γιατὶ οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἀρχίσει πειὰ νὰ μισοῦν τοὺς Βαυαροὺς, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔπαρναν ὅλες τὶς θέσεις καὶ τὰ ἀδάμιατα.

Ὁστόσο ὁ ληστάρχος χαμογέλασε σὲ λίγο φιλικὰ καὶ εἶπε:

— Ἄς εἶνε !... Πάρτε τὰ πράγματά σας καὶ πηγαίνετε κ' οἱ δυὸ !

Ἐπειτα, φώναξε ἕναν ἀπὸ τοὺς συμμορίτες του:

— Βρὲ Νίκο.

Ἐνας νεαρὸς ληστής παρουσιάστηκε τότε καὶ εἶπε:

— Ὅριστε, Καπετάνιε.

— Συνοδευσε τοὺς δυὸ αὐτοὺς κυρίως σὲ δυὸ ὄρων δρόμο ἀπὸ δῶ... ὡς τὸ θρόγγο τῆς Χαμηλῆς Ἑλλάδος... Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ὁ δρόμος εἶν' εὐλεύθερος. Ἄν κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας, θελήσῃ νὰ τοὺς κρατήσῃ στὸν δρόμο, δὸς του τὸ σῆμα !...

Εἶμασε πειὰ εὐλεύθεροι. Κι' ἀφοῦ κάναμε μισῆς ὥρας δρόμο, εἶδαμε τρια-τέσσερα παλληκάρια νὰ παραμονεύουν μέσα στοὺς θάμνους. Ἄλλὰ ὁ ληστής, πού μᾶς συνώδεε, ἐσφύριξε δύο φορές μὲ τὰ δάχτυλά του, κι' ἀμέσως ἔγιναν ἀφαντοί.

Ἐρχε ἀρχίσει πειὰ νὰ νυχθάνῃ, ὅταν φτάσαμε στὸ θρόγγο τῆς Ἑλλάδος μέχρι τὸ ὅποιο εἶχε διαταγῆ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ ὁ ληστής. Ἐκεῖ μᾶς ἀπογαίρητες φιλικὰ δινοντάς μας τὸ χέρι του. Τόσο ὁ δόκτωρ Μύλλερ, ὅσο κι' ἐγὼ θελήσαμε νὰ τοῦ προσφέρουμε ἀπὸ ἕνα τᾶλληρο γιὰ φιλοδῶρημα, μὰ ἐκεῖνος δὲν τὰ δέχτηκε.

— Εἰσαστε φίλοι τοῦ ἀρχηγοῦ μου, εἶπε, καὶ δὲν παίρνω τίποτε ἀπὸ σᾶς.

Ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμο μας καὶ τὸ πρῶτο φτάσαμε, ἐπὶ τέλους, στὴ Βόνιτσα.

Στὴ Βόνιτσα ἔμειναν πέντε μέρες κοντὰ στὸ λόγο μου. Τὴν πέμπτη ἡμέρα ὁμως ἔφτασε μιά διαταγὴ νὰ πάῃ ἕνας ἀξιωματικὸς μὲ 30 ἄνδρες στὸν Ἀσπροτόταμο, ἐν ἐνοσθῇ μ' ἕνα ἀπόσπασμα χωροφυλάκων πού θριασκόνταν ἐκεῖ καὶ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ Λόγγο ἀπὸ τοὺς ληστές.

Ὁ κληρὸς ἔπρεσε πάλι σὲ μένα, γιὰτὶ ἐγὼ μονάχα ἤξερα τὰ ἑλληνικά.

(Ἀκολουθεῖ)

